

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **KREJČÍŘ transport s.r.o.**
sídlem Maltézské náměstí 537/4, Praha 1
zastoupeného advokátem Mgr. Františkem Burešem
sídlem náměstí Republiky 2, Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2016, č. j. KUJI 52245/2016 ODSH 813/2016 - Sl/Odv

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2016, č. j. KUJI 52245/2016 ODSH 813/2016 – Sl/Odv, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 20 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Františka Bureše, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 5. 2016, č. j. DOP/18856/2016 /2464/2016-troja. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 18 000 Kč za správní delikt dle ustanovení § 42b odst. 1 písm. s) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě předně namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí a zkrácení na svých subjektivních právech. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval především v porušení zákona spočívajícím v nedodržení základních zásad správního řízení. Žalobce byl přesvědčen, že správní orgány porušily ustanovení § 2 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jelikož nepostupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V této souvislosti žalobce namítal, že se žádného protiprávního jednání nedopustil a ani dopustit nemohl, neboť náklad (tekutá syrovátka), který v době, kdy došlo k vysokorychlostnímu kontrolnímu vážení, vozidlo provozované žalobcem převáželo, měl hmotnost pouze 17 000 kg, což žalobce doložil osvědčením o jakosti a dodacím listem. Správní orgány však k předmětné námitce žalobce uvedly pouze to, že z povahy věci nelze prokázat, jaký byl v okamžiku vysokorychlostního kontrolního vážení skutečný náklad, případně jeho rozložení. Nesprávně se pak dle názoru žalobce správní orgány vypořádaly též s námitkou, že v okamžiku nájezdu soupravy na vysokorychlostní váhu řidič brzdil, a tekutý náklad tak mohl svou hybností výsledek měření ovlivnit.
3. Žalobce dále připustil, že měření bylo provedeno vysokorychlostní váhou, která má všechny potřebné homologace, nicméně za situace, kdy žalobce v řízení předložil důkaz - dodací list, včetně tvrzení, že v době nájezdu na váhu vozidlo brzdilo, měly správní orgány s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* řízení zastavit; případně v rámci zachování zásad správního řízení dle ustanovení § 3, § 50 odst. 4 a § 56 správního řádu nechat zadat vypracování znaleckého posudku, jímž by bylo zjištěno, zda brždění vozidla v momentě vysokorychlostního kontrolního vážení mohlo mít vliv na výsledek měření. Stejně tak správní orgány měly vysehnout řidiče vozidla a měly zadat vypracování odborného vyjádření či znaleckého posudku, na jehož základě by byla zjištěna skutečná hmotnost tahače, skutečná hmotnost návěsu a především poměr sil, které působily na jednotlivé nápravy. V této souvislosti žalobce poukázal na Opatření obecné povahy ze dne 29. 11. 2010, č. 0111-OOP-C010-10, které vydal Český metrologický institut (dále také jen „ČMI“), konkrétně poslední odstavec bodu 3.15.2, z něhož je dle jeho

názoru žalobce evidentní, že pokud vozidlo při nájezdu na vysokorychlostní váhu brzdí nebo akceleruje, pak to na výsledek měření vliv má.

4. S ohledem na vše výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí, zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že vysokorychlostní vážení bylo zaznamenáno prostřednictvím měřidla pro kontrolní vysokorychlostní vážení silničních vozidel CROSSWIM 1.01.0, výrobního čísla 122015, které bylo dne 25. 9. 2015 řádně ověřeno Českým metrologickým institutem. Zároveň pokračoval, že zákon o pozemních komunikacích zavedl institut vysokorychlostního kontrolního vážení jako jednu z možností kontrolního vážení. Správní orgán zahajuje v tomto případě řízení na základě dokladu o provedeném vysokorychlostním kontrolním vážení, které je nutno považovat za technický úkon, jehož průběh správní orgán není schopen ovlivnit. Jedinou objektivní skutečností je tak dle žalovaného výsledek vážení vysokorychlostní váhou, snížený o stanovené odchylky.
6. Dále žalovaný připomněl, že správní orgány nejsou vázány návrhy účastníka řízení na provedení důkazů, proto ani správní orgán I. stupně nebyl povinen provádět např. výslech svědků, či pořizovat znalecké posudky. K namítanému brždění vozidla žalovaný uvedl, že i kdyby k němu v danou chvíli došlo, ani za takové situace by nemělo dojít k přetížení vozidla, neboť žalobce byl povinen náklad zajistit tak, aby ke stavu přetížení nedocházelo. Dle žalovaného zákon o pozemních komunikacích ani žádný jiný zákon neuvádí výjimku pro vozidla převážející kapalný, sypký či jiný náklad, k čemuž citoval závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 10/2015 - 27. Závěrem proto žalovaný navrhl, aby krajský soud podanou žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud v uvedené věci již dříve rozhodoval, a to rozsudkem 31. 5. 2018, č. j. 30 A 142/2016 - 48, jímž podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění rozsudku poukázal na relevantní právní úpravu a uvedl, že vysokorychlostní kontrolní vážení je možno připodobnit měření okamžitě rychlosti motorových vozidel. Je-li tedy měření provedeno patřičným úředně schváleným přístrojem, dostatečně zdokumentováno (typicky fotodokumentací či obrazovým záznamem z měřicího zařízení, které poskytne dostatečně zřetelnou a komplexní informaci o průběhu měření), a je-li provedeno za okolností nevzbuzujících pochybnosti o jeho správnosti, zejména pokud není rozumného a přiměřeně pravděpodobného důvodu

pro obavu z nějaké chyby měření, lze takový důkaz zásadně považovat za dostatečný k prokázání toho, že došlo ke spáchání správního deliktu. Nositelem stěžejní hodnoty je v takových případech údaj z certifikovaného a řádně ověřeného měřicího zařízení. Pouze takto zaznamenaný údaj představuje objektivní důkaz o naměřené hodnotě (rychlosti či hmotnosti vozidla) v konkrétní okamžik přesně zaznamenaný na fotografiích či obrazovém záznamu, a tento by tedy nemohl být zvrácen subjektivní výpovědí vyslechnutého svědka (zde navrhovaného řidiče vozidla).

8. Krajský soud dospěl k závěru, že v nyní posuzovaném případě bylo obsahem správního spisu prokázáno, že vysokorychlostní kontrolní vážení bylo provedeno prostřednictvím měřidla firmy Cross Zlín, zařízení CROSSWIM 1.0.1.0, výrobního čísla 122015. Obsahem správního spisu je rovněž Potvrzení o ověření stanoveného měřidla ze dne 26. 10. 2015, vydané Českým metrologickým institutem (dále též „ČMI“), dle kterého bylo dne 25. 9. 2015 provedeno ověření předmětného měřidla pro vysokorychlostní kontrolní vážení, přičemž doba platnosti tohoto ověření je vyhláškou č. 345/2002 Sb., stanovena na jeden rok (tj. do 26. 9. 2016).
Ve výroku o výsledku provedeného ověření bylo konstatováno, že *„měřidlo má požadované metrologické vlastnosti a v souladu s § 9 odst. 2 zákona č. 505/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a § 6 vyhlášky č. 262/2000 Sb., v platném znění, bylo opatřeno úředními značkami“*. V souladu s vyhláškou č. 345/2002 Sb. byla při vysokorychlostním kontrolním vážení silničních vozidel za pohybu v posuzované věci aplikována tolerance (relevantní chyba měření) 11 % pro zatížení na nápravu.
9. Z dokladu o výsledku vysokorychlostního kontrolního vážení vozidla provozovaného žalobcem (vážního lístku) ze dne 15. 4. 2016, ev. číslo 2488126, bylo zřejmé, že okamžitá hmotnost připadající na nápravu č. 2 činila 12 209 kg (po odečtu tolerance 11 %), kdy největší povolená hmotnost na nápravu tak byla překročena o 709 kg, a okamžitá hmotnost motorového vozidla činila 19 057 kg (po odečtu tolerance 11 %), kdy největší povolená hmotnost vozidla tak byla překročena o 1 054 kg, čímž vozidlo překročilo hodnoty stanovené zvláštním právním předpisem (vyhláškou č. 341/2014 Sb.).
10. Dle krajského soudu tak doklad o vážení ze dne 15. 4. 2016 nezavdával nejmenší pochybnost o výsledku vysokorychlostního kontrolního vážení a bylo z něj zřejmé, že v případě dvou z kontrolovaných veličin došlo k překročení hmotnostních limitů. Krajský soud se tak ztotožnil se závěry správních orgánů v tom smyslu, že vysokorychlostní kontrolní vážení je technickým úkonem, kdy nositelem stěžejní hodnoty je v tomto případě údaj osvědčeného (certifikovaného) měřicího zařízení. Tímto způsobem naměřená hmotnost představuje objektivní důkaz o hmotnosti váženého vozidla v konkrétní okamžik, přesně zaznamenaný na fotografiích z místa vysokorychlostního kontrolního vážení.
11. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud uvedený rozsudek krajského soudu zrušil. Učinil tak rozsudkem ze dne 27. 3. 2020, č. j. 3 As 59/2018 - 35, v němž v odst. [24] až [27] odůvodnění uvedl, že v nyní projednávaném případě bylo vysokorychlostní měření

provedeno

na kontrolní váze, ke které bylo vystaveno *Potvrzení o ověření stanoveného měřidla* ze dne 26. 10. 2015, z něhož se podává, že použité měřidlo má (bez bližší specifikace) požadované metrologické vlastnosti. Z tohoto potvrzení tedy bylo možno logicky usuzovat, že předmětná váha byla způsobilá k vysokorychlostnímu kontrolnímu vážení všech silničních motorových vozidel, tedy včetně těch, která přepravují kapalné, sypké nebo jiné pohyblivé materiály. Nejvyššímu správnímu soudu nicméně bylo z jeho úřední činnosti známo (z řízení ve věci vedené pod sp. zn. 5 As 417/2019, o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2019, č. j. 29 A 303/2017 - 48), že váha pro vysokorychlostní kontrolní vážení silničních vozidel za pohybu instalovaná a provozovaná na silnici II/602 v 51,4 km u Velkého Meziříčí nebyla shledána způsobilou k měření vozidel převážejících kapaliny, jelikož do schvalování příslušných typů měřidel nebyly zahrnuty zkoušky zohledňující jejich možné využití ve funkci stanoveného měřidla i pro vážení vozidel přepravujících břemena, jejichž těžiště může za pohybu měnit svou polohu.

12. Nejvyšší správní soud pokračoval, že nepřehlédl, že v mezidobí od kontrolního vážení vozidla žalobce do kontrolního vážení provedeného ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 29 A 303/2017 došlo k posunu úpravy metod zkoušení pro schválení typu a ověřování stanoveného měřidla pro kontrolní vysokorychlostní vážení silničních vozidel za pohybu, resp. podmínek pro vydání potvrzení o něm; kdy v nyní posuzované věci byla váha ověřována za účinnosti opatření obecné povahy ČMI ze dne 29. 11. 2020, č. j. 0111-OOP-C010-10, a v odkazované věci bylo postupováno na podkladě opatření obecné povahy ČMI ze dne 21. 10. 2016, č. 0111-OOP-C010-15, z jehož bodu 5.4.2.2 se podává, že *„pokud mají být váhy využívány ke stanovení hmotnosti nebo zatížení na jedné nápravě a/nebo skupině náprav vozidel přepravujících břemena, jejichž těžiště může za pohybu vozidla měnit svou polohu, musí být jako referenční vozidla použita i vozidla nesoucí zatížení ve formě kapalin nebo jiných produktů, které mohou být vystaveny změnám polohy těžiště při pohybu vozidla“*. Z vyjádření ČMI ze dne 23. 10. 2017 přitom vyplynulo, že váhy umístěné na silnici II/602 u Velkého Meziříčí nebyly s využitím těchto specifických referenčních vozidel schvalovány.
13. V návaznosti na výše uvedené tak dle Nejvyššího správního soudu vyvstala pochybnost o způsobilosti vysokorychlostní kontrolní váhy k měření vozidel přepravujících kapalných nákladů. Byť by dle Nejvyššího správního soudu příslušné ověření váhy vyhovovalo podmínkám tehdy účinného opatření obecné povahy ČMI ze dne 29. 11. 2010, č. j. 0111-OOP-C010-10, nelze popřít zásadní (a v době měření objektivně existující) fyzikální jev v podobě setrvačnosti pohybu přepravovaného kapalného nákladu při pohybu vozidla (dřívejším opatřením obecné povahy při testování nezohledňovaný), který je ve světle pozdějšího opatření obecné povahy prokazatelně způsobilý zkreslit výsledky vážení, z nichž je následně vyvozována odpovědnost provozovatele za vytýkaný správní delikt.
14. Nejvyšší správní soud konstatoval, že přestože objektivně vzato nelze krajskému soudu vytýkat, že se tímto aspektem věci nezabýval, neboť neměl povědomost o skutečnostech zjištěných v řízení vedeném pod sp. zn. 29 A 303/2017, a logicky vycházel z *Potvrzení o ověření stanoveného měřidla* ze dne 26. 10. 2015, je dle Nejvyššího správního soudu

evidentní, že shora popsané skutečnosti musejí být v rámci soudního přezkumu zohledněny. Krajský soud tak byl zavázán, aby v dalším řízení doplnil dokazování směrem ke zjištění, zda váha pro vysokorychlostní měření hmotnosti vozidel užitá v posuzované věci byla v době provedeného měření ověřena také pro vážení vozidel přepravujících náklad, jehož těžiště může za pohybu změnit svou polohu. Bude-li zjištěno, že tomu tak nebylo, bude soud vycházet z toho, že výstup z provedeného měření (vážní lístek) nelze považovat za průkazný.

15. Krajský soud proto po vrácení věci Nejvyšším správním soudem nařídil na den 27. 5. 2020 ústní jednání, jehož se žalobce ani jeho zástupce bez omluvy nezúčastnili; žalovaný se z účasti na soudním jednání omluvil. Krajský soud v intencích závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu provedl při jednání důkazy listinami pořízenými ze spisu sp. zn. 29 A 303/2017, který si za tímto účelem připojil, konkrétně listinami: opatřením obecné povahy ČMI č. j. 0313/009/15/Pos., č. 0111-OOP-C010-15, účinným od 21. 10. 2016, žádostí o vyjádření ověření měřidla pro kontrolní vysokorychlostní vážení ze dne 19. 9. 2017 a odpovědí ČMI na tuto žádost ze dne 23. 10. 2017, zn. CMI-8686/2017/0311.
16. Z odpovědi ČMI ze dne 23. 10. 2017 vypracované a podepsané Ing. F. S., Ph.D., odborným ředitelem pro legální metrologii, vyplynulo, že do schvalování příslušných typů měřidel nebyly zahrnuty zkoušky zohledňující jejich možné využití ve funkci stanoveného měřidla i pro vážení vozidel přepravujících břemena, jejichž těžiště může za pohybu měnit svou polohu. Tato informace se dle citovaného vyjádření týká také vah pro kontrolní vysokorychlostní vážení silničních vozidel za pohybu instalovaných a provozovaných na komunikaci II/602 u Velkého Meziříčí.
17. Vzhledem k tomu, že vozidlo provozované žalobcem bylo zváženo vysokorychlostním vážením prostřednictvím váhy umístěné na silnici II/602 v 51,1 km u Velkého Meziříčí ve směru na Jihlavu, přičemž z provedeného dokazování vyplynulo, že toto zařízení nebylo určeno k měření vozidel převážejících kapaliny, v situaci, kdy žalobce převážel tekutou syrovátku, nelze doklad o vážení ze dne 15. 4. 2016 (vážní lístek) pokládat za průkazný, neboť o výsledku vysokorychlostního kontrolního vážení panují na základě shora uvedených skutečností pochybnosti. Již v důsledku takto zjištěných skutečností proto nemůže napadené rozhodnutí obstát a muselo být krajským soudem zrušeno, neboť za daného skutkového stavu nelze žalobce jako provozovatele vozidla činit odpovědným za vytýkaný správní delikt. Z tohoto důvodu se krajský soud pro nadbytečnost již nezabýval dalšími námitkami žalobce uplatněnými v podané žalobě.

V. Závěr a náklady řízení

18. Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.). V něm je žalovaný vázán právním názorem vysloveným shora v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

19. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který měl úspěch ve věci samé, má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o žalobě před krajským soudem i právo na nákladů řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích ve výši 8 000 Kč, a to za podanou žalobu (3 000 Kč) a za kasační stížnost (5 000 Kč); a dále v nákladech právního zastoupení žalobce v soudním řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu Mgr. Františka Bureše, advokáta, za zastupování žalobce v řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem, a to za následující úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a dvě písemná podání soudu ve věci samé – sepis žaloby a kasační stížnosti) dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu. Celkem se tedy jedná o 3 úkony právní služby. Dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku ve výši 3 100 Kč, odměna za 3 úkony právní služby tedy činí částku ve výši 9 300 Kč (3 x 3 100 Kč). Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok také na paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč. V daném případě tedy tato náhrada činí částku ve výši 900 Kč (3 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 2 142 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Celkové náklady řízení za zastoupení včetně daně z přidané hodnoty (ve výši 12 342 Kč) a zaplacených soudních poplatků (ve výši 8 000 Kč) tak činí částku ve výši 20 342 Kč. Ke splnění povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. květen 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu